

betød ikke saa meget, men han kunde blive fri for Eksercits, og det var han saa fri for Resten af sin Tjenestetid. Han blev senere sendt til Fredericia som Sygepasser. Smid- lertid blev Knæet daarligere, han kom under Lægebehandling, under hvilken det viste sig, at der var gaaet noget i Stykker i Knæet, og at han skulde opereres. Ved Operationen skar man ud, hvad der var i Stykker, og han saa derefter i lang Tid, men Knæet blev daarligere endnu, og der samlede sig Tuberkler i det. Heraf blev Følgen, at man maatte til at skære Benet af, saa at han kom hjem med Træben. Han søgte derpaa Understøttelse hos Invalidbestyrelsen og hos Finansministeren, men fik Afslag hos dem begge. Han søgte saa Folketingets Bistand til at faa en Understøttelse, men Finansud- valget, som jo ellers bliver bekyldt for at være et Udvalg, der sidder og deler Naades- bevisninger ud til alle Sider, uddeler Sta- tens Penge efter en rund Maalestok, maatte skont meget nødig, ende med at sige: Udvalget gør ingen Indstilling, fordi der ikke om det foreliggende Tilfælde kunde siges, at hans Skade bevislig hidrørte fra Udførelsen af hans militære Tjenestepligt; det var i Virke- ligheden ikke en Skade, som han havde faaet ved Tjenesten; men han havde ganske vist faa det i Tjenesten. Altsaa, her strakte Lovens § 5 ikke til, og jeg tror dog, at alle ærede Medlemmer ville være enige med mig i, at det ikke har været Lovgivningsmagtens Mening, at vedkommende Mand skulde hen- vises til Fattigvæsenet, naar han paa denne Maade havde faaet en Skade, uden at have udvist grov Skodesløshed og uden at have begaaet Forbrydelser eller noget som helst ondt i Tjenesten. Man kan nævne andre Eksempler. Der var f. Eks. en Mand, der gjorde Turen med ved Lejren i Hald. Han stod ganske uskyldig og saa paa, at Sol- daterne legede Bold. Jeg tror endog saa, Krigsbestyrelsen havde udleveret Boldene og Boldtræerne, for at Soldaterne skulde tage sig en saadan nyttig Udspreddelse for. Medens han staa der og ser, faar han et Klask af et Boldtræ paa det ene Øje, saa at Øjet blev spoleret. Siden, efter mange Aars For- løb, bliver det andet Øje ogsaa daarligt — saaledes gaar det jo tit med Øjnene. Manden er meget ulykkelig stillet; men efter Lovens § 5 kan han jo ingen Understøttelse faa, thi det er jo ikke sket i Anledning af Udførelse af hans militære Tjenestepligt. Man kan svare ham: Hvad stod du og saa paa det for? Du kunde jo have gaaet din Vej i Stedet for at staa der og se paa, at de spillede Bold! Da jeg nu gaar ud fra — jeg kan i alt

Fald ikke skønne bedre — end at det virkelig har været Lovgivningsmagtens, Folketingets Mening, i 1889, at Administrationen ved Hjælp af § 5 skulde stilles saaledes, at den kunde skønne saa velvilligt som muligt om de Andragender, som kom ind — da man ikke kan gaa ud fra andet, mener jeg, at der er Grund til nu, da vi behandle dette Lov- forslag, at forhandle med Regeringen om at faa andre Betegnelser satte ind, som kunne gøre det muligt for Administrationen at skønne mere velvilligt over for saadanne An- dragender end hidtil. Pengene kunne jo godt slaa til. Her er jo ikke Tale om, at de 15,000 Kr. paa langt nær ere blevne brugte, og om vi saa ogsaa skulde bruge 15,000 og andre 15,000 Kr. til, synes jeg, det vilde være en Ære for den danske Rigs- dag og for Lovgivningsmagten i det hele at faa Loven ændret saaledes, at det bliver muligt for Administrationen at tage de mest velvillige og rimelige Hensyn. Jeg siger ikke, at enhver som helst, der har været ind- faldt til Militærtjeneste og kommer hjem som Krøbling, skal have Understøttelse. Det er ikke min Mening. Løber en Soldat hen paa en Dansebule og brækker Benet, er det ikke Meningen, at Staten velvilligst skal give ham Pension. Det er heller ikke Meningen, hvis han kommer i Slagsmaal med en Kammerat og faar Øjet slaaet ud eller kom- mer galt af Sted paa anden Maade. Det er ikke min Mening, og det er vist heller ingen andre ærede Medlemmers Mening her i denne Sal. Men naar noget saadant, som jeg før skildrede, hændes med en Mand, der er kommen ind i Militærtjenesten, eller han under den hændelig kommer til Skade, hvad der kan indtræffe, saa mener jeg rigtig nok, at Administrationen maa være stillet saaledes, at den kan stille sig velvillig over for ham, mindst lige saa velvillig, som en Arbejdsgiver vil stille sig over for en Arbejder, der er i hans Tjeneste, og som ude paa Arbejds- pladsen under Arbejdet eller i hvert Fald paa Stedet, hvor der arbejdes, selv om det ikke er ved selve Arbejdet, kommer til Skade. Saaledes burde vor Lovgivning, synes mig, indrettes, og derfor vil jeg henstille til Fi- nansministeren, om han ikke ved Behandlin- gen af det her foreliggende Lovforslag, som jeg hilser med Glæde og sætter overordent- lig Pris paa, samtidig kunde optage en For- handling om at faa Betegnelserne i § 5 i Loven af 1889 nok saa rummelige som dem, vi nu have der.

Bluhme: Ja, de Eksempler, som den sidste ærede Taler anførte, kunne vist sup- pleres med de fleste af de Andragender, som